कृताञ्जलिपुटाः सर्व्वा देवराजमथाब्रुवन्। न स शक्यः सुदुर्द्धर्षो धैर्य्याच्चालयितुं प्रभो।
यत्ते कार्य्यं महाभाग क्रियतां तदनन्तरं। सम्पूज्याप्सरसः शक्रो विसृज्य च महामतिः।
चिन्तयामास तस्यैव वधोपायं युधिष्ठिर। स तूष्णीं चिन्तयन् वीरो देवराजः प्रतापवान्।
विनिश्चितमतिर्द्धीमान् वधे त्रिशिरसोऽभवत्। वज्रमस्य क्षिपाम्यद्य स क्षिप्रं न भविष्यति।
शत्रुः प्रवृद्धो नोपेक्ष्यो दुर्ब्बलोऽपि बलीयसा। शास्त्रबुद्ध्या विनिश्चित्य कृत्वा बुद्धिं वधे दृढां। २५०
अथ वैश्वानरनिभं घोररूपं भयावहं। मुमोच वज्रं संक्रुद्धः शक्रस्त्रिशिरसं प्रति।
स पपात हतस्तेन वज्रेण दृढमाहतः। पर्व्वतस्येव शिखरं प्रणुन्नं मेदिनीतले।
तन्तु वज्रहतं दृष्ट्वा शयानमचलोपमं। न शर्म्म लेभे देवेन्द्रो दीपितस्तस्य तेजसा।
हतोऽपि दीप्ततेजाः स जीवन्निव हि दृश्यते। घातितस्य शिरांस्याजौ जीवन्तीवाद्भुतानि वै।
ततोऽतिभीतो रूपात्तु शक्र आस्ते विचारयन्। अथाजगाम परशुं स्कन्धेनादाय वर्द्धकिः। २५५
तदरण्यं महाराज यत्रास्तेऽसौ निपातितः। स भीतस्तत्र तत्राणं घटमानं शचीपतिः।
अपश्यदब्रवीच्चैनं सत्वरं पाकशासनः। क्षिप्रं छिन्धि शिरांस्यस्य कुरुष्व वचनं मम।
॥ तत्रोवाच ॥ महास्कन्धो भृशं ह्येष परशुर्न भविष्यति। कर्त्तुञ्चाहं न शक्ष्यामि कर्म्म सद्भिर्विगर्हितं।
॥ इन्द्र उवाच ॥ माभैस्त्वं शीघ्रमेतद्वै कुरुष्व वचनं मम। मत्प्रसादाद्धि ते शस्त्रं वज्रकल्पं भविष्यति।
॥ तत्रोवाच ॥ कं भवन्तमहं विद्यां घोरकर्म्माणमद्य वै। एतदिच्छाम्यहं श्रोतुं तत्त्वेन कथयस्व मे। २६०
॥ इन्द्र उवाच ॥ अहमिन्द्रो देवराजस्तत्त्विदितमस्तु ते। कुरुष्वैतद्यथोक्तं मे तत्त्वन्मा त्वं विचारय।
॥ तत्रोवाच ॥ क्रूरेण नापत्रपसे कथं शक्रेह कर्म्मणा। ऋषिपुत्रमिमं हत्वा ब्रह्महत्याभयं न ते।
॥ शक्र उवाच ॥ पश्चाद्धर्म्मं चरिष्यामि पावनार्थं सुदुश्चरं। शत्रुरेष महावीर्य्यो वज्रेण निहतो मया।
अद्यापि चाहमुद्विग्नस्तत्त्वन्नस्मादिभेमि वै। क्षिप्रं छिन्धि शिरांसि त्वं करिष्येऽनुग्रहं तव।
शिरः पशोस्ते दास्यन्ति भागं यज्ञेषु मानवाः। एष तेऽनुग्रहस्तत्त्वन् क्षिप्रं कुरु मम प्रियं। २६५
॥ शल्य उवाच ॥ एतच्छ्रुत्वा तु तत्त्वा स महेन्द्रवचनात्तदा। शिरांस्यथ त्रिशिरसः कुठारेणाच्छिनत्तदा।
निकृत्तेषु ततस्तेषु निष्क्रामन्नण्डजास्त्वथ। कपिञ्जलास्तित्तिराश्च कलविङ्काश्च सर्व्वशः।
येन वेदानधीते स्म पिबते सोममेव च। तस्माद्वक्त्रादिनिष्पेतुः क्षिप्रं तस्य कपिञ्जलाः।
येन सर्व्वा दिशो राजन् पिबन्निव निरीक्षते। तस्मादक्त्रादिनिष्पेतुस्तित्तिरास्तस्य पाण्डव।
यत्सुरापन्तु तस्यासीदक्तं त्रिशिरसस्तदा। कलविङ्काः समुत्पेतुः श्येनाश्च भरतर्षभ। २७०
ततस्तेषु निकृत्तेषु विज्वरो मघवानथ। जगाम त्रिदिवं हृष्टस्तत्त्वाऽपि खण्डहान्यथा।
मेने कृतार्थमात्मानं हत्वा शत्रुं सुरारिहा। त्वष्टा प्रजापतिः श्रुत्वा शक्रेणाथ हतं सुतं।
क्रोधसंरक्तनयन इदं वचनमब्रवीत्।
॥ त्वष्टोवाच ॥ तप्यमानं तपो नित्यं शान्तं दान्तं जितेन्द्रियं। विनाऽपराधेन यतः पुत्त्रं हिंसितवान्मम।
तस्माच्छक्रविनाशाय वृत्रमुत्पादयाम्यहं। लोकाः पश्यन्तु मे वीर्य्यं तपसश्च बलं महत्। २७५